

Pája

Pája doprovodil Emmičku až před dům, ale protože věděl, že se večer zase uvidí, tak se ani zdlouhavě neloučili, jak to u nich bývalo zvykem. Jen si zamávali, Emmička nastoupila k mamince do auta a bylo to.

Pája se loudal zpátky domů a v myšlenkách byl už u dnešního podvečera, který se kvapem blížil. Dneska pojedou na letiště vyzvednout tatínka, který se vracel z dlouhé pracovní cesty, a hned potom budou pokračovat společně do divadla. Maminka tam bude vyprávět o knížce, kterou napsala pro děti, a Pája společně s Luninkou, tetou Andrejkou a kamarádkou Aničkou ji budou křtít.

Původně vůbec nevěděl, co to znamená, ale maminka mu vysvětlila, že když někdo napíše knížku, tak potom

následuje křest. A když se ptal Pája, jak se to dělá, tak mu maminka odpověděla, že to je na každém, co si vymyslí, ale že většinou se polévá knížka třeba přípitkem.

To Pája rovnou odmítl. Nechápal, jak lidé můžou dobrovolně novou knížku polít a zničit, a tak se rozhodli, že mamincina knížka se bude křtít jinak. Teta Andrejka s Aničkou donesou krásné barevné třpytky a on a Emmička s nimi budou třpytky sypat na knížku a přát jí, aby se líbila všem lidem, které si ji pořídí.

To se mu líbilo, protože věděl, jak si tvořit to, co se má stát. A on se rozhodl si přát, aby se knížka líbila všem dětem, které ji dostanou od svých rodičů, a budou ji číst.

Ale nejvíc, nejvíc se těšil na tatínka. Když byl tatínek doma, byla ještě větší legrace. A dneska se táta vrátí a už doma s nimi zůstane, říkala maminka, když šel večer, po jejich rozhovoru o archivu hlasů, spát.

Pája si poskočil radostí a vyběhl schody. Maminka seděla v křesle a usmívala se. Luninka si důležitě natahovala

chňapku a se zástěrkou zavázanou kolem pasu důležitě vařila ve své dětské kuchyňce. Pája se už už chtěl na něco zeptat, ale nakonec se rozhodl, že počká do zítra, až bude víc času, a šel si do pokojíčku obléct bílé tričko a bledě modré kalhoty, které mu maminka položila na postel.

Dřív, když byl menší, tak si myslel, že mu oblečení připravují skřítki, protože každý den, když se vracel z koupelny, kde si po ránu čistil zuby a omýval obličej, našel na posteli hromádku s čistým voňavým oblečením. Až později, když povyrostl, vypožoroval, že maminka ze skříně vyndává napřed kalhoty nebo tepláčky, podle toho, kam šli, dál tričko a mikinu, potom přidá nahoru ještě trenýrky a ponožky.

A on si to přesně tak, jak to bylo naskládané, oblékal. Napřed si důležitě natáhl ponožky, které trůnily na úplném vršku té hromádky, potom si oblékl trenýrky a pokračoval tričkem a kalhotami, které si vždy natahoval jako poslední.

Když u nich spala Emmička, tak se tomu společně dost nasmáli, protože Emma žádný postup nedodržovala. Když si s Pájou povídala, byla schopna si natáhnout nejprve kalhotky, sukni a jednu ponožku, potom tričko a s druhou ponožkou v ruce odtancovat ke snídani. Pájovi to přišlo vždycky moc legrační. A Emmička ho občas zlobila tím, že mu dala ponožky shora jeho hromádky až dolů, a Pája je potom nemohl najít. A ona vykřikovala, že je oblečená první!

Hru na první a druhou a třetí Pája nechápal. Na jaře se ptal maminky, proč lidé pořád závodí a chtějí nad někým vyhrát. Přišlo mu to divné, protože u nich se nezávodilo a ani se nikdo s nikým neporovnával.

Maminka mu vysvětlila, že lidé, kteří mají nutkání neustále závodit a porovnávat se s druhými lidmi, mají problém se svým sebevědomím. Zkrátka si neuvědomují sebe sama. Pája tomu tenkrát nerozuměl a maminka si myslela, že na vysvětlení je ještě brzy. Jenže potom šli spolu ven a Pája viděl zvláštní scénu.

Po louce běželi tři kluci a nahlas se smáli. Ten největší vpředu hlasitě vykřikoval, že si dají závod, kdo doběhne dolů první. V tu chvíli bylo po smíchu a všichni se snažili doběhnout na spodní okraj louky co nejrychleji. Pája stál po straně a čekal na maminku, která opodál pozorovala veverka, a mezitím se díval, co se před ním odehrává.

Kluci běželi, co to šlo, ten nejmenší měl světlé vlasy a červené tričko a bylo vidět, že se opravdu moc snaží. Kluk, který byl od začátku vpředu, byl nejstarší a bylo vidět, že si je toho dobře vědom. Poslední z kluků měl modrou teplákovou soupravu a urputně se snažil doběhnout svého kamaráda, který si byl od začátku svého vítězství vědom.

Když kluci doběhli, prudce vydechovali a bylo jasně zřetelné, že se nálada mezi nimi změnila. Blondák v červeném tričku plakal, že je zase poslední, chlapec v modré soupravě zaujal bojovný postoj a našťavaně prohlásil, že to neplatí, že to nebylo fér. Jen vítěz v šedém triku se radoval a slavil svoje první místo, aniž by ho zajímalo, jak se jeho kamarádi cítí. Pájovi z toho, co viděl, nebylo vůbec dobře.

*Tvoje cesta pro tvoření toho,
co si přeješ*

metoda

CELÝ OBRÁZEK

Zamysli se nad tím, jak se většinou cítíš, když s někým soutěžíš. Nebo když se s někým porovnáváš. Vybav si svoje pocity, které tě zaplavují, když z toho srovnání nevyjdeš dobře. A vyjmenuj je. Je ti potom smutno? Úzko? Cítíš nejistotu? Nedostatečnost? Závist? Skleslost? Vztek? Naštvanost?

Jestli odpovídáš ano na jakoukoliv z těchto otázek, je načase uvědomit si sama sebe. To znamená pochopit vlastní individualitu a originalitu a vážít si jich.

Odpověz si na otázky:

- 1) Co se ti na sobě samé/samém líbí?
- 2) Co umíš?
- 3) Co ses v posledních měsících naučil/a?

Kdykoliv tě někdo bude s někým srovnávat, uvědom si, že nikdo nemůže férově srovnat dvě odlišné děti, dva odlišné lidi. Každý z vás má spoustu věcí, které mu jdou, a také spoustu těch, které mu nejdou. A přesně tak to je správně.

Pamatuj si, že je důležité vidět obrázek vždy celý. Například, když prohraješ v nějakém závodě, uvědom si, že nejde o to, kdo byl první a kdo poslední, protože každý z vás je jinak velký, jinak starý, jinak fyzicky založený a jinak se připravoval. Jediné, co je důležité, je to, jak ty sám ses od minule zlepšil, jak ty sám na sobě pracuješ, aby ti šla nějaká činnost lépe.